

URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення: 29.01.2020).

2. Головка С.Г. Розбудова освітянського права як умова становлення інноваційного суспільства. Теоретико-правові аспекти функцій права в системі державотворення. Зб. наук. праць. Тернопіль: Вектор, 2016. С. 38-49.

3. Іщенко А.Ю. Інноваційні дослідницькі університети як чинник модернізації освітньо-наукової сфери та розбудови суспільства знань. Аналітична записка: веб-сайт. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1427> (дата звернення: 29.01.2020).

4. Красняков Є.В. Перспективи освітянського законодавства України: веб-сайт. URL: http://www.academy.gov.ua/ej/ej10/doc_pdf/Krasniakov.pdf.9 (дата звернення: 29.01.2020).

5. Моніторинг законодавчої і нормативно-правової бази інноваційної діяльності в цілому та за стратегічними пріоритетними напрямками науково-технологічного розвитку та інноваційної діяльності в Україні: веб-сайт. URL: http://www.uinteі.kiev.ua/viewpage.php?page_id=539 (дата звернення: 29.01.2020).

УДК 342.722.1(043.2)

Голуб О.А., аспірантка,
Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України,
м. Київ, Україна

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГЕНДЕРНИХ ВІДНОСИН

Правове регулювання має першочергове значення для формування гендерної рівності та гендерної культури в українському суспільстві. Його ефективність прямо залежить від юридичної грамотності, соціально-економічної обґрунтованості, активної позиції державних органів, недержавних інститутів і громадян.

Необхідність правового регулювання гендерних відносин зумовлена їх наскрізністю, а також тим, що гендерний дисбаланс сьогодні присутній у різноманітних сферах життя українського суспільства.

Концепція гендерних відносин являє собою концепцію соціальних відносин або соціально організованих відносин між статями, яка включає такі характеристики, як біологічна стать, статево-рольові стереотипи та визначені суспільством норми чоловічої і жіночої поведінки. Крім того, гендерні відносини є соціальною категорією, яка означає взаємодію жінок і чоловіків як соціальних спільнот в інтересах суспільства на основі реалізації принципу рівних прав і рівних можливостей [1, с. 97].

Гендерна рівність, у тому числі й забезпечення гендерного паритету у процесі прийняття суспільно-значимих рішень, визначена пріоритетним напрямком у низці міжнародно-правових документів, розроблених та ухвалених в рамках різних міжнародних організацій.

На універсальному рівні значну увагу питанню участі жінок у процесі прийняття політичних та суспільних рішень приділяє Організація Об'єднаних Націй. Так, Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок від 18 грудня 1979 року в статті 7 передбачає, що держави-учасниці вживають усіх відповідних заходів для ліквідації дискримінації щодо жінок у політичному та суспільному житті країни і, зокрема, забезпечують жінкам на рівних умовах з чоловіками право брати участь у формуванні та здійсненні політики уряду та займати державні пости, а також здійснювати всі державні функції на всіх рівнях державного управління.

Окрім того, однією із сімнадцяти Цілей сталого розвитку ООН визначено ціль «забезпечення гендерної рівності, розширення прав і можливостей усіх жінок та дівчаток» [2]. Як частина порядку денного розвитку людства на період до 2030 року, ця ціль серед іншого передбачає забезпечення всебічної і реальної участі жінок та рівних для них можливостей для лідерства на всіх рівнях прийняття рішень у політичному, економічному та суспільному житті.

Забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків закріплено також у національному законодавстві України: у Конституції України, Законах України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» та інших нормативних актах.

Право відіграє суттєву роль у регулюванні гендерних відносин. Введені в сферу правового простору гендерні відносини стають об'єктом правового регулювання й елементом правової системи. Таким чином, гендерні відносини зазнають владного впливу з боку держави, стають регульованими, набувають ознак стійкості, упорядкованості та етапності розвитку.

Реальний рівень забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків багато у чому залежить від ефективності правового регулювання гендерних відносин.

Ефективність правового регулювання визначається двома показниками. З одного боку, ефективність вираховується як співвідношення між реальними результатами правового регулювання та його цілями, а з іншого – як відношення соціального результату регулювання (рівня впорядкованості відповідних суспільних відносин) до витрат і зусиль, спрямованих на його досягнення [3, с. 96].

Правове регулювання може мати й певні недоліки, що впливають на його ефективність, а саме: не відповідати реально існуючим суспільним потребам і відносинам, що трансформуються, або ж вмщувати юридичні колізії та прогалини. Крім того, ефективність такого регулювання залежить і від рівня розвитку суспільства, наявних економічних ресурсів, стану правосвідомості громадян та посадових осіб органів публічної

влади.

Ефективність правового регулювання гендерних відносин залежить від ряду суб'єктивних і об'єктивних чинників.

Об'єктивні чинники правового регулювання гендерних відносин включають соціально-політичне становище жінок і чоловіків, рівень їх представлення в органах державної влади і місцевого самоврядування, входження до політичної та професійної еліти, реальний вплив на політичні процеси, розподіл економічних ресурсів між представниками обох статей тощо.

Суб'єктивні чинники визначають внутрішні характеристики правового регулювання гендерних відносин. Серед них можна виділити наступні: стан гендерних відносин та перспективи їх розвитку; мету регулювання; оптимальний варіант регулювання; форми закріплення гендерної рівності; своєчасність правотворчості; стан правової бази; правозастосовчу практику; правосвідомість та правову культуру громадян.

Отже, реальне забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків залежить від ефективного правового регулювання гендерних відносин, яке, у свою чергу, обумовлене конкретними об'єктивними та суб'єктивними чинниками.

Література

1. Сулімова С.І. Гендерні відносини як конструкт прав людини, прав жінок. *Актуальні проблеми державного управління*. 2008. № 2. С. 96-103.
2. Цілі сталого розвитку ООН на 2016-2030 роки. URL: <http://www.un.org.ua/ua/tsili-rozvytku-tysiacholittia/tsili-staloho-rozvytku>
3. Загальна теорія права: підручник / за заг. ред. М.І. Козюбри. Київ, 2015. 392 с.

УДК 343.98.067(477)(043.2)

Заєць О.М., к.ю.н., доцент,
Люксембурзький Центр дослідження
європейських реформ, координатор проектів в Україні,
Одеський державний університет внутрішніх справ, м. Одеса, Україна

ВИКОРИСТАННЯ АНАЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Усі люди планети регулярно роблять неправильні висновки, ґрунтуючись на неправильному аналізі фактів. Помилки можуть бути незначними – наприклад, купівля до сніданку протермінованих продуктів харчування, – але можуть бути і серйозними, наприклад інвестування мільйона гривень у збиткове підприємство. Іноді помилку можна виправдати браком інформації або освіти, але частіше за все вони